

ת"פ 15031/03/14 - מדינת ישראל נגד סאמר קרעין, מוחמד חמידאן, מחמד חדור

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15031-03-14 מדינת ישראל נ' קרעין(עציר)
ואח'

כבוד השופטת חנה מרים לומפ
בפני
מדינת ישראל
בעניין:

על ידי ב"כ המאשימה עו"ד רועי קרדי
המאשימה
נגד

1. סאמר קרעין (עציר) על ידי ב"כ עו"ד
אמיר נבון
2. מוחמד חמידאן (עניינו הסתיים)
3. מחמד חדור (עניינו הסתיים)

הנאשמים

גזר דין

רקע

1. נגד הנאשם ושניים נוספים הוגש כתב אישום המייחס להם שורה של עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, פריצה לבית מגורים, החזקת כלי פריצה, גניבה והסעת תושבי שטחים, שבוצעו בחבורה. כתב האישום המתוקן חבק שלושה עשר אישומים נגד הנאשם, חמישה אישומים כנגד נאשם 2, בעוד שכנגד נאשם 3 הוא כולל שלושה אישומים בנוסף לחלק הכללי. חלקם הספציפי של הנאשמים בביצוע העבירות מפורט בכתב האישום המתוקן.
2. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, בהכרעת דין מפורטת מיום 5.4.16, בעבירה אחת של נסיבות מחשידות בכוונה פריצה, לפי סעיף 410(4) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין** או **החוק**), תשע עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, לפי סעיף 406 (ב) לחוק, שמונה עבירות גניבה לפי סעיף 384 לחוק, תשע עבירות החזקת כלי פריצה לפי סעיף 409 לחוק, עשר עבירות קשירת קשר לפשע לפי סעיף 449(א)(1) לחוק וכן שש עבירות של הסעת תושבי שטחים לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952 (להלן: **חוק הכניסה לישראל**). לצד זאת זוכה הנאשם מחמת הספק מאישומים 4, 10, 11 משלוש עבירות התפרצות לפי סעיף 406 (ב) לחוק, שלוש עבירות גניבה לפי סעיף 384 לחוק, שלוש עבירות החזקת כלי פריצה לפי סעיף 409 לחוק, שלוש עבירות קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק וכן עבירה אחת של הסעת תושבי שטחים לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל.
3. בהכרעת הדין שניתנה מצאתי כי גרסת התביעה נתמכה בין היתר בעדות מפלילה שמסרו שירה ושרף, שעל פי הנטען היה שותפיו של הנאשם בביצוע העבירות. שירה שתקה על דוכן העדים ובהמשך הפכה לעדה עוינת ואילו שרף היה עד עוין וקיבלתי את הודעותיהם בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971. דבריהם בחקירות, נתמכו בעדויות נוספות שהיו בלתי תלויות זו בזו, אשר יצרו יחד תשתית ראייתית מספקת המגיעה לכדי תוספת ראייתית מסוג "סיוע", והובילו למסקנה אחת וברורה לפיה הנאשם היה שותף לביצוע ההתפרצויות

באישומים 1-3, 5-9, 12-13, בכך שבאמצעות אחרים, נתן את ההוראות "ומשך בחוטים" לצורך ביצוע העבירות.

4. על פי עובדות החלק הכללי של כתב האישום, במספר מועדים במהלך חודש פברואר 2014 הנאשמים ביחד עם מוחמד שרף (להלן: "שרף"), שירה עמיאל (להלן: "שירה"), חידר חדור (להלן: "חדור") ותושבי יהודה ושומרון נוספים, (להלן: האחרים), קשרו קשר לבצע פשעים, קרי, להתפרץ לבתים בירושלים וביישובים הסמוכים לה, ולגנוב מתוכם רכוש.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, הנאשם יצר קשר עם תושבי השטחים ובכללם נאשמים 2 ו-3, וכן עם האחרים, וקבע עימם מועד לביצוע הפשעים. לשם כך היה הנאשם שוכר רכבים שבאמצעותם אספו את תושבי השטחים בכללם נאשמים 2 ו-3 מנקודת האיסוף באיזור עטרת ומשם נסעו כולם אל המקומות בהם בוצעו העבירות. נאשמים 2 ו-3 ותושבי השטחים האחרים היו מגיעים עם תיק ובו כלי פריצה, כמו מברג, לום, מגזרי ברזל ופנס. הנאשם היה מלווה בחלק גדול מהמקרים על ידי שירה ששימשה נהגת שלו, והם היו נוסעים ברכב מסוג ב. מ. ו. לז. 16-095-58 (להלן: "רכב הב.מ.וו.") אל נקודת האיסוף, כאשר הם פותחים ציר לשרף שנהג ברכב השכור, זאת במטרה לוודא כי אין כוחות ביטחון או משטרה באיזור. בעת הגעתם אל נקודת האיסוף, תושבי השטחים ובכללם נאשמים 2 ו-3, היו עולים אל הרכב השכור בו נהג שרף, בזמן שהנאשם ושירה היו מסתירים את הרכב השכור באמצעות רכב הב.מ.וו. מנקודת האיסוף הנאשם ושירה היו פותחים ציר לרכב השכור אל מקומות ביצוע הפשעים.

בעת הגעתם אל אזורי מקומות ביצוע הפשעים, הנאשם ושירה היו מתצפתים על האיזור ומוודאים כי אין במקום כוחות משטרה או תושבים. כמו כן, הנאשם היה יורד מרכב הב.מ.וו. אל הרחוב ומחפש בתים ריקים מדייריהם, זאת באמצעות דפיקה על דלתות הבתים. בזמן שהנאשם היה מחפש בתים ריקים, שירה הייתה מתצפתת על האיזור ונוסעי הרכב השכור היו ממתינים להודעה מהנאשם על מציאת בית המיועד לביצוע הפשע. לאחר שהנאשם היה מאתר בית ריק מדייריו, היה מודיע טלפונית לנוסעי הרכב השכור להגיע אל המקום שסומן על ידו. הרכב השכור בו נהג שרף היה מגיע אל המקום המסומן וממנו היו יורדים נאשמים 2 ו-3 ושאר תושבי השטחים כשהם מצוידים בכלי הפריצה ופורצים לדירות אשר סומנו על ידי הנאשם, כל זאת בזמן שהנאשם, שירה ושרף היו מתצפתים על האיזור. עם סיום ביצוע העבירות בבתים שנפרצו, שרף היה מגיע למקום באמצעות רכב שכור, היה אוסף את תושבי השטחים ואת הדברים שנגנבו ומסיעם אל עבר קלנדיה שבשטחי יהודה ושומרון. בזמן הנסיעה לעבר קלנדיה היו הנאשם יחד עם שירה פותחים ציר לרכב השכור בחלק מהמקרים. לאחר ביצוע הפשעים, הנאשם חילק בין המעורבים את הרכוש שנגנב.

5. מעובדות האישום הראשון עולה כי ביום 23.2.14 בשעה 10:15 או בסמוך לכך, בבית שברחוב שבט בנימין 83 בגבעת זאב (להלן: "הבנין או הבית") השייך לגברת יהודית שילה (להלן: "המתלוננת"), שהה הנאשם בבנין במטרה לבצע בו פשע. באותן הנסיבות, במסגרת הקשר ולשם קידומו, הנאשם דפק על דלת הבית כדי לבדוק אם הוא ריק מדייריו. כאשר המתלוננת פתחה את דלת הבית הנאשם שאל אותה אם אמנון פה ונענה על ידה בשלילה. לאחר מכן, ירד הנאשם מהבית אל הרחוב ובתחילה פנה ימינה אך שינה תוך זמן קצר כיוון וחזר על עקבותיו. **על רקע עובדות אלה הורשע הנאשם בעבירה של נסיבות מחשדות בכוונת פריצה ובעבירה של קשירת קשר.**

6. מעובדות האישום השני עולה כי ביום 23.2.14 בשעה 10:00 או בסמוך לכך, ברחוב עמק איילון 6 בגבעת זאב התפרץ הנאשם בצוותא חדא עם נאשמים 2 ו-3, שירה, שרף וחדור (להלן: "האחרים") לביתו של ששון סינה וגנבו ממנו רכוש. באותן הנסיבות, במסגרת הקשר ולשם קידומו, לאחר שהדירה סומנה על ידי הנאשם, הסיע שרף את נאשמים 2 ו-3 וחדור אל הדירה באמצעות רכב שכור מסוג מאזדה לז. 71-461-30 (להלן: "המאזדה"). נאשמים 2 ו-3 וחדור ותושב השטחים הנוסף (להלן: "הפורצים") התפרצו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה, בכך שהרימו

את התריס של אחד מחדרי השינה של הדירה המצוי בקומה השנייה פתחו את החלון, נכנסו לתוך הדירה וגנבו ממנה טלוויזיה מסוג "טושיבה" 42 אינץ', טלוויזיה מסוג "סמסונג" 29 אינץ', שני קפוצ'ונים, ז'קט חום, שלושה מכנסיים, סכין קומנדו, שבעה בשמים, שמונה שעוני יד, שתי קופסאות תכשיטים, כ-100 תכשיטים מסוגים שונים ושני זוגות משקפי שמש (להלן: "הרכוש"). בכל זמן ההתפרצות, הנאשם יחד עם שירה ושרף תצפתו על הדירה והאזור בו שוכנת הדירה ולאחר שהפורצים סיימו את ההתפרצות בדירה ואת גניבת הרכוש מתוכה, שרף אסף אותם ואת הרכוש באמצעות המאזדה ועזב את המקום. **על רקע עובדות אלה הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות, קשירת קשר, החזקת כלי פריצה וגניבה.**

7. מעובדות האישום השלישי עולה, כי ביום 20.2.14 בין השעות 19:15 עד 23:45 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם יחד עם נאשם 2, שירה ושרף לדירת משפחת בר-אדון ברחוב קובובי 38 בירושלים וגנבו ממנה רכוש. לאחר שהדירה סומנה על ידי הנאשם, הסיע מוחמד שרף את נאשם 2 ואחר אל הדירה באמצעות רכב שכור, נאשם 2 ביחד עם האחר נכנסו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה, הם חתכו סורג של אחד מחדרי הדירה, הרימו את התריס, פתחו את החלון, נכנסו לדירה וגנבו ממנה תכשיטים, מחשב נייד וגז מדמיע. בזמן ההתפרצות הנאשם, שירה ושרף תצפתו על הדירה. באותן הנסיבות הנאשם הסיע בצוותא חדא עם שרף ושירה שני תושבי שטחים ששהו בישראל שלא כדין ונאשם 2 שהה בישראל שלא כדין. **על רקע עובדות אלה הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות, גניבה, החזקת כלי פריצה, קשירת קשר והסעת תושבי שטחים.**

8. הנאשם זוכה מעובדות האישום הרביעי.

9. מעובדות האישום החמישי עולה, כי ביום 20.2.14, בסמוך לשעה 20:00, פרצו הנאשם ונאשם 2, ביחד עם שירה ושרף, לבית משפחת בן-חיים. באותן הנסיבות, הנאשם סימן את הדירה, שרף הסיע את נאשם 2 ואת האחר אל הדירה באמצעות רכב שכור, נאשם 2 והאחר נכנסו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה וזאת לאחר שעיקמו את אחד מסורגי הדירה באמצעות מכשיר פריצה, הרימו את התריס של החלון ונכנסו אל תוך הדירה. מאחר שבדירה פעלה אזעקה נמלטו נאשם 2 והאחר מהדירה ומוחמד שרף אסף אותם מהמקום באמצעות הרכב השכור. באותן הנסיבות הסיע הנאשם ביחד עם שרף ושירה שני תושבי שטחים ששהו בישראל שלא כדין ונאשם 2 שהה בישראל שלא כדין. **על רקע עובדות אלה הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות, החזקת כלי פריצה, קשירת קשר והסעת תושבי שטחים.**

10. מעובדות האישום השישי עולה, כי בין התאריכים 17.2.14 עד 18.2.14 בין השעות 00:45-18:30 או בסמוך לכך, פרצו הנאשם ונאשם 2 בצוותא חדא עם שירה ושרף לביתה של משפחת רפאלי ברחוב קדימה 9 בירושלים, וזאת לאחר שהדירה סומנה על ידי הנאשם ושרף הסיע את נאשם 2 ו-3 אל הדירה באמצעות רכב שכור. או אז, נכנסו נאשם 2 ו-3 לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה, וזאת לאחר שפירקו את אחד מהסורגים המותקנים על אחד מחלונות הדירה, נכנסו לתוכה וגנבו ממנה מצלמה דיגיטלית, תכשיטים לרבות שתי טבעות יהלום וזוג עגילי זהב. באותה עת הנאשם, יחד עם שרף ושירה, תצפתו על הדירה והאזור בו שוכנת הדירה ובסיום ההתפרצות והגניבה אסף שרף את נאשם 2 ו-3 לרכבו השכור ועזבו את המקום. באותן הנסיבות הסיע הנאשם, ביחד עם שרף ושירה, שני תושבי שטחים ששהו בישראל שלא כדין ונאשם 2 ו-3 שהו בישראל שלא כדין. **על רקע עובדות אלה הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות, גניבה, החזקת כלי פריצה, קשירת קשר והסעת תושבי שטחים.**

11. מעובדות האישום השביעי עולה, כי ביום 14.2.14 בין השעות 16:30 ל-00:00 או בסמוך לכך, פרצו הנאשם ונאשם 2 בצוותא עם שירה ושרף, לביתה של משפחת דהאן ברחוב דובדבני 19 בירושלים, וזאת לאחר שהדירה

סומנה על ידי הנאשם. שרף הסיע את נאשם 2 והאחר אל הדירה באמצעות רכב שכור, נאשם 2 והאחר נכנסו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה והתפרצו לדירה בכך שטיפסו באמצעות סולם אל גג הדירה, ירדו ממנו ונכנסו לתוך מרפסת הדירה ובהמשך פתחו את אחד מחלונות הדירה, וגנבו מחשב נייד, שתי טבעות יהלום, תליון זהב ותכשיטים נוספים אותם הכניסו לתוך ציפית שגנבו מהדירה. בזמן שנאשם 2 והאחר היו בדירה, הנאשם, יחד עם שרף ושירה, תצפתו על הדירה והאזור בו שוכנת הדירה ובסיום ביצוע העבירות אסף שרף את נאשם 2 והאחר ואת הרכוש והם עזבו את המקום. באותן הנסיבות הסיע הנאשם, יחד עם שרף ושירה, שני תושבי שטחים ששהו בישראל שלא כדין ונאשם 2 שהה בישראל שלא כדין. **על רקע עובדות אלה הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות, גניבה, החזקת כלי פריצה, קשירת קשר והסעת תושבי שטחים.**

12. מעובדות האישום השמיני עולה, כי ביום 14.2.14 בין השעות 16:30 ל- 22:30 או בסמוך לכך, פרצו הנאשם ונאשם 3 בצוותא עם שירה ושרף לדירת משפחת גלעד ברחוב הרב יוסף שרים 11 בירושלים. לאחר שהדירה סומנה על ידי הנאשם, הסיע שרף את נאשם 3 והאחר אל הדירה באמצעות רכב שכור, נאשם 3 והאחר נכנסו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה וזאת לאחר שעקרו את סורג המרפסת של הדירה, וגנבו מתוך הדירה שני שעוני יד, מצלמה מקצועית, תכשיטים, מפתח רכב, מצלמה נוספת ושני זוגות של משקפי שמש. בזמן שנאשם 3 והאחר היו בדירה, הנאשם, יחד עם שרף ושירה, תצפתו על הדירה והאזור בו שוכנת הדירה ובסיום ביצוע העבירות אסף מוחמד שרף את הנאשם 3 והאחר ואת הרכוש באמצעות הרכב השכור והם עזבו את המקום. באותן הנסיבות הסיע הנאשם, ביחד עם שרף ושירה, שני תושבי שטחים ששהו בישראל שלא כדין ונאשם 3 שהה בישראל שלא כדין. **על רקע עובדות אלה הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות, גניבה, החזקת כלי פריצה, קשירת קשר והסעת תושבי שטחים.**

13. מעובדות האישום התשיעי עולה, כי ביום 13.2.14 בין השעות 12:40 ל- 21:35 או בסמוך לכך, פרצו הנאשמים בצוותא עם שרף ושירה, לביתה של משפחת שיר ברחוב הרב יוסף שרים 1 בירושלים, וזאת לאחר שהדירה סומנה על ידי הנאשם. שרף הסיע את נאשם 2 והאחר אל הדירה באמצעות רכב שכור, נאשם 2 והאחר נכנסו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה, וזאת לאחר שעקרו את סורג חלון המטבח, קרעו את רשת החלון, וגנבו מתוך הדירה מטבעות מכסף, טבעת זהב, שלושה שעוני יד, תכשיטי גולדפילד, עגיל זהב ופנינה וכן עגילי זהב ושרשרת. בזמן שנאשם 2 והאחר היו בדירה, הנאשם, יחד עם שירה ושרף, תצפתו על הדירה והאזור בו שוכנת הדירה ובסיום ביצוע העבירות אסף מוחמד שרף את נאשם 2 והאחר ואת הרכוש והם עזבו את המקום. באותן הנסיבות הסיע הנאשם בצוותא חדא עם שרף ושירה שני תושבי שטחים ששהו בישראל שלא כדין ונאשם 2 שהה בישראל שלא כדין. **על רקע עובדות אלה הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות, גניבה, החזקת כלי פריצה, קשירת קשר והסעת תושבי שטחים.**

14. הנאשם זוכה מעובדות האישום העשירי והאחד עשר.

15. מעובדות האישום השניים עשר עולה, כי ביום 10.2.14 בין השעות 10:00 ל- 13:00 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם ביחד עם נאשמים 2 ו-3, שרף וחדור (להלן: "האחרים") לביתה של אורלי לוי ברחוב הערבה 62 במעלה אדומים. וזאת לאחר שהדירה סומנה על ידי הנאשם ושרף הסיע את נאשמים 2 ו-3 ואת חדור אל הדירה באמצעות רכב שכור מסוג מאזדה, נאשמים 2 ו-3 וחדור נכנסו לדירה בכך שעיקמו את הסורגים של מרפסת השירות כשהם מצוידים בכלי פריצה וגנבו מתוך הדירה מעטפה ובה דולרים, תכשיטים, שעונים ובשמים. בזמן ההתפרצות, כאשר נאשמים 2 ו-3 וחדור היו בדירה, הנאשם יחד עם שרף תצפתו על הדירה והאזור בו שוכנת הדירה ולאחר שסיימו את ההתפרצות הם עברו להתפרץ לדירה הסמוכה. **על רקע עובדות אלה הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות,**

גניבה, החזקת כלי פריצה, וקשירת קשר.

16. מעובדות האישום השלושה עשר עולה, כי ביום 10.2.14 בין השעות 10:00 ל-13:00 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם ביחד עם נאשמים 2 ו-3, שרף וחדור (להלן: "האחרים") לביתו של יואב אבוטבול ברחוב הערבה 64 במעלה אדומים, לאחר שהדירה סומנה על ידי הנאשם, ושרף הסיע את נאשמים 2 ו-3 ואת חדור אל הדירה באמצעות רכב שכור מסוג מאזדה, נאשמים 2 ו-3 וחדור נכנסו לדירה בכך שהרימו את התריס של דלת הסלון ופתחו את דלת הסלון כשהם מצוידים בכלי פריצה וגנבו מתוך הדירה ארבעה מחשבים ניידים, קופסת תכשיטים ובה תכשיטים רבים, שישה שעוני יד ודיסק גיבוי של מחשב. בזמן ההתפרצות, כאשר נאשמים 2 ו-3 וחדור היו בדירה, הנאשם יחד עם שרף תצפתו על הדירה והאזור בו שוכנת הדירה ולאחר שסיימו את ההתפרצות שרף אסף אותם ואת הרכוש באמצעות הרכב השכור והם עזבו את המקום. **על רקע עובדות אלה הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות, גניבה, החזקת כלי פריצה, וקשירת קשר.**

17. יוער כי עונשם של נאשמים 2 ו-3 נגזר על ידי מותב זה ביום 7.7.15, לאחר שהם הודו במסגרת הסדרי טיעון בכתב האישום המתוקן. על נאשם 2 נגזרו 40 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בגין חמישה אישומים בהם הורשע. על נאשם 3 נגזרו 28 חודשי מאסר (כאשר הופעל המאסר המותנה של שלושה חודשים מת.פ 9361-08-13 חודש בחופף וחודשיים במצטבר), מאסר מותנה ופיצוי בגין שלושה אישומים בהם הורשע. עונשו של שרף נגזר ביום 1.4.15 לפני כבוד השופטת דנה כהן לקח לאחר שהודה במסגרת הסדר טיעון בכתב האישום המתוקן והושת עליו 5.5 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי.

טיעוני הצדדים לעונש

18. ב"כ המאשימה הדגיש כי הנאשם הורשע כראש חבורת כנופיית פורצים. העבירות בוצעו כולן תוך תכנון מוקדם כאשר הנאשם יצר קשר עם שאר חברי הכנופיה, קישר ביניהם, שכר רכבים, חילק את הרכוש שנגנב ודאג כי התוכניות לביצוע העבירות יצאו לפועל. זאת ועוד, ב"כ המאשימה ציין כי לשם ביצוע העבירות נאספו השבחים מנקודה הסמוכה לגדר ההפרדה, את הסעתם לתוך שטחי ישראל, פתיחת הצירים לפני ביצוע העבירות וסיומן, סימון הדירות באמצעות דפיקה בדלת על ידי הנאשם, הצטיידות בכלי פריצה ואת התצפיות שבוצעו לאחר ביצוע ההתפרצויות. כמו כן ב"כ המאשימה ציין כי נגרמו נזקים לכל הדירות בהם בוצעו ההתפרצויות, שכן נשברו סורגים ונגנב רכוש רב מהדירות הכולל מכשירי חשמל, תכשיטים, כסף מזומן, בגדים, בשמים וכו'. אשר לאישום מס' 1 ציין ב"כ המאשימה כי יש לראות בחומרה את המגע של הנאשם עם בעלת הדירה.

19. עוד הדגיש ב"כ המאשימה כי מעבר לפגיעה בקניינו של הפרט ישנה פגיעה בפרטיות ובביטחון בעלי הדירה וכן פוטנציאל להתדרדרות האירוע לאלימות, שכן מדובר בשוהים בלתי חוקיים שהתפרצו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה. אשר לעבירת הסעת השוהים הבלתי חוקיים, הערך המוגן בבסיס עבירה זו הוא פגיעה בריבונות המדינה ובבטחון תושביה והכבדה על כוחות הבטחון.

20. ב"כ המאשימה הפנה לפסק הדין בעניינו של שרף שניתן על ידי כבוד השופטת כהן לקח בת.פ 14968-03-14 שם קבעה בעניינו שני מתחמים, כאשר בכל הנוגע לעבירות שבוצעו בתוך שטחי מדינת ישראל וכללו עבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים, מתחם העונש ההולם נע בין 15 ל-27 חודשי מאסר בפועל. ואילו בכל הנוגע לעבירות שבוצעו בשטחים הישראליים בישובי יהודה ושומרון נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. כן נקבע כי מתחם העונש ההולם הכולל את כל האישומים נע בין 5.5 ל-11.5 שנות מאסר בפועל. מתחמים אלה

אוסרו על ידי בית המשפט המחוזי בעפ"ג **27639-05-15**. ב"כ המאשימה סבר כי המתחמים שנקבעו בעניינו של שרף, אינם רלוונטיים לנאשם שלפנינו. לדידו, העונש שהושת על שרף הוא מקל ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם, שכן שרף שיתף פעולה עם רשויות החקירה ומרבית האישומים פוענחו נוכח שיתוף הפעולה שלו עם רשויות החקירה, כמו כן הוא לקח אחריות למעשיו ולא ניהל הליך הוכחות, כך שחסך זמן שיפוטי יקר וכן משאבים יקרים שהושקעו בניהול התיק על ידי התביעה. עוד הוסיף ב"כ המאשימה כי שרף נעדר עבר פלילי בעבירות רכוש בהשוואה לנאשם שבעניינו. עוד ציין כי בניגוד לשאר המעורבים בפרשה, חלקו של הנאשם רב יותר מאחר שהוא תיכנן את האירועים והיה ראש הכנופיה. על כן, לאור חומרת האירועים, היקפם והאינטרס הציבורי, סבר ב"כ המאשימה כי יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהאישומים והמתחמים בעניינו של הנאשם יהיו חמורים יותר. לפיכך, עתר להטלת מתחם העונש ההולם את העבירות בשטחי מדינת ישראל אשר נע בין 20-40 חודשי מאסר בפועל וכן מתחם העונש ההולם את העבירות שבוצעו בשטחי יהודה ושומרון נע בין 18-36 חודשי מאסר בפועל. מתחם העונש ההולם את אישום מס' 1 נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל (ת/1).

21. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ב"כ המאשימה הפנה לעברו הפלילי המשמעותי של הנאשם, כאשר הדגיש את החומרה בסוג העבירות בהן הורשע הנאשם ולא בכמות הרשעותיו, כאשר הרשעותיו כוללות בין היתר עבירות שוד, ניסיון לשוד, גניבה, מסחר ברכב גנוב, עבירות אלימות וחבלה חמורה, איומים, הדחה לעדות באיומים, אחזקת סכין, הדחה לחקירה ועוד. כאשר בסך הכל הושתו על הנאשם עונשי מאסר בפועל של למעלה מ-18 שנים ושבעה חודשים. הנאשם הראה במעשיו כי הוא לא הורתע מלשוב ולבצע עבירות חמורות. נוסף לכל זאת, הנאשם ביצע את העבירות שעה שהיה אסיר ברישיון. עוד עולה כי זו הפעם השניה בה הנאשם ביצע עבירות שעה שהיה אסיר ברישיון (ת/2). כן טען ב"כ המאשימה כי הנאשם בחר לנהל את הליך ההוכחות באופן שההליכים ימשכו כך שמעצרו הוארך שש פעמים, בטענות שונות ומשונות שכללו פיטורי סנגור והבאת חוות דעת מומחה נגדי אשר לא הובא בסופו של יום. כמו כן העידו בתיק זה 19 עדי תביעה אשר שוחררו לאחר שהתייצבו לדיון.

22. אשר לשאלה אם יש להטיל את העונש שיושת על הנאשם בחופף או במצטבר לתקופה בה הנאשם היה אסיר ברישיון, טען ב"כ המאשימה כי אין לקזז את ימי מעצרו של הנאשם מכל עונש שיושת עליו בתיק זה מיום ההפקעה מהסיבות הבאות: המחוקק מאוד ברור בלשונו בסעיף 22א לחוק שחרור על תנאי ממאסר והוא קובע באופן מפורש כי הפקעת התנאי תהיה באופן מצטבר או לפני כל מאסר אחר שיושת על הנאשם. כן ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה ע"פ 1707/08, ת"פ 37451-05-11 הקובעת שאף אם תנאיו של עצור עד תום ההליכים פחות טובים מתנאיו של אסיר, אין הדבר מצדיק ניכוי של התקופה הרלוונטית והמאשימה סבורה כי עצם העובדה שהנאשם בחר לבצע עבירות רבות וחמורות בתקופה שהוא אסיר ברישיון מצדיקה הבחנה בין תקופות המאסר.

23. על כן סבר ב"כ המאשימה כי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם לחומרא לשם הגנה על הציבור ולהשית על הנאשם עונש מאסר ממושך בגין כל אישום ואישום במצטבר זה לזה, כאשר אותו מאסר יהיה במצטבר לעונש המאסר אותו הוא מרצה כרגע בניכוי ימי מעצרו בין התאריכים 23.2.14 - 12.5.14 בלבד, מאסר מותנה, פיצוי, קנס, פסילת רישיון ופסילה על תנאי.

24. ב"כ הנאשם טען כי גזר דינם של האחרים בעניינו, לא צריך להיות שונה מגזר דינו של הנאשם. אין הבדל בין עברו הפלילי של הנאשם לעברו הפלילי של נאשם 2, נאשם 3 או שרף. הוא הפנה לפסיקה מגוונת באשר לעבירות פריצה בה הושתו על נאשמים שונים פחות ממחצית הענישה שביקש ב"כ המאשימה להשית על הנאשם בעוד שנסיבות ביצוע העבירות בהם היה חמור יותר ועברו הפלילי של הנאשמים היה מכביד יותר. על כן סבר ב"כ הנאשם כי מתחם הענישה נמוך מזה לו עתר ב"כ המאשימה.

25. אשר לשאלה אם יש להטיל את העונש שיושג על הנאשם בחופף או במצטבר לתקופה בה הנאשם היה אסיר ברישיון, טען ב"כ הנאשם כי ההגנה הסכימה למעצרו של הנאשם נוכח העובדה כי לפי סעיף 45 לחוק העונשין כאשר הנאשם יחל לרצות את מאסר תוך כדי המעצר, הרי שהמעצר נבלע בתוך המאסר. על כן לדידו יש לנכות את ימי המעצר מהעונש שיושג על הנאשם בנדון. הוא ציין כי הארכת מעצרו של הנאשם שש פעמים על ידי המדינה מוכיחה כי אין סכנה לציבור ואין נפקות להסכמת ההגנה למעצר, שהרי ההסכמה הייתה עת היותו אסיר.

26. אשר לעונש המתאים הדגיש ב"כ הנאשם כי מדובר בנאשם שאיננו צעיר, כאשר עברו הפלילי איננו משמעותי והוא ריצה שלושה מאסרים בפועל בעברו. עוד הדגיש כי הנאשם הצליח לרקום זוגיות אשר היוותה קרן אור בחייו. לפיכך בהתחשב בעונשים שהושגו על האחרים, יש להטיל על הנאשם עונש באופן זהה לעונשים שהושגו על יתר הנאשמים.

27. הנאשם בדברו האחרון מסר כי מגיל 18 לא נתנה לו הזדמנות, לא תמכו בו ולא עזרו לו. הוא ציין כי יש לו אמה, אישה וילד בן 4 המחכים לו בבית, ולכן ביקש שיתחשבו בו כי הוא רוצה לחיות כמו כולם.

מתחם העונש ההולם

28. כמצוות תיקון 113 לחוק העונשין, עלי לקבוע ראשית האם עסקינן באירוע אחד או במספר אירועים, שכן מחד הנאשם הורשע במספר עבירות במסגרת עשרה אישומים שבוצעו בפרק זמן של מספר ימים במהלך חודש פברואר שנת 2014, באותה שיטת ביצוע, והעבירות הן פרי אותו קשר ופרץ עברייני, ומאידך בכל אירוע לא היו מעורבים אותם נאשמים והפריצות בוצעו כלפי מתלוננים שונים.

29. בית משפט העליון דן בשאלה האמורה ואין תמימות דעים ביחס לשאלה זו. גישה אחת היא גישתם של כב' השופטת ברק-ארז וכב' השופט פוגלמן בע"פ 4913/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (מיום 29.10.2014) (להלן: "ע"פ ג'אבר") לפיה ניתן לטעון כי כל העבירות בהן הורשעו הנאשמים במסגרת כתב האישום מהוות אירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם אחד כולל של ענישה הולמת. גישה שניה היא גישתם של כב' השופט דנציגר בע"פ ג'אבר וגישתו של כב' השופט ג'ובראן בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 27.8.2014) לפיה אף שמדובר בעבירות שבוצעו במסגרת אותו מיזם עברייני, משניתן להפריד בין המעשים יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהאירועים.

30. "מבחן הקשר ההדוק" אומץ בדעת הרוב בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29/10/14) והפסיקה שבעקבותיו (ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' חג'אמה (מיום 30/10/14), ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מד"י (מיום 29/12/14), ע"פ 4289/14 חנונה וברבי נ' מדינת ישראל (מיום 21/1/15) ורע"פ 4760/14 אדוארד קיסלמן נ' מדינת ישראל (מיום 7/5/15)) ואף לאחרונה בע"פ 1261/15 מד"י נ' יוסף דלאל (מיום 3/9/15), שם קבע כב' השופט סולברג בפסקה 22 מבחני עזר לבחינת הקשר ההדוק.

"כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו, ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על קשר הדוק בין העבירות. נסיבות עובדתיות אלה מהוות "מבחני עזר" לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו

נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקין. בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה האם השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו.

31. לאחרונה, במסגרת דנ"פ 6999/16 **ערן מזרחי נ' מדינת ישראל** (22.5.16) קבע כב' השופט א' רובינשטיין כי ההחלטה אם לסווג את מעשי הנאשם כאירוע אחד או כמספר אירועים **"תלויה - גם בהגדרות המשוכללות ביותר - בנסיבות המקרה ובמבטו הכולל של בית המשפט על הפרשה. לשיקול הדעת נודע מקום מובהק, ובית המשפט ישקול אם צריך הוא להיכנס ל"פרטנות חשבונאית" או לקבוע שורה תחתונה ראויה"** (ר' פסקה כ"ז לדנ"פ מזרחי).

32. מצאתי כי במקרה שלפני, על אף ריבוי המעשים, העבירות והעובדה שמדובר במתלוננים שונים, כאשר העבירות בוצעו באיזורים שונים בירושלים ומחוצה לה יש לקבוע כי מדובר באירוע אחד, זאת, בשל הדמיון בין המעשים, סמיכות המועדים והם כולם פרי קשר משותף אחד ופרץ עברייני אחד לצורך הגשמתה של אותה תוכנית עבריינית משותפת ההופך את התנהלות הנאשם למסכת עבריינית אחת. לפיכך, כאמור, אני רואה במסכת כולה אירוע אחד, ולפיכך אקבע מתחם אחד, הלוקח בחשבון כי מדובר בריבוי מעשים ובריבוי עבירות.

33. הערכים המוגנים העומדים בבסיסם של עבירות הרכוש אשר ביצע הנאשם הם הגנה על קניינו, בטחונו האישי ופרטיותו של אדם. מעבר לכך בעבירת התפרצות למקום מגורים קיים גם פוטנציאל מפגש של הפורץ עם בעלי הדירה העלול להוביל אף לאלימות. לא בכדי קבע המחוקק לצד עבירות התפרצות לדירה עונש מקסימום של שבע שנות מאסר. לצד עבירות הרכוש הורשע הנאשם גם בעבירות של הסעת תושבי שטחים, והערכים המוגנים בבסיס עבירות אלה הם שמירת המדינה על שעריה והגנה על שלום הציבור ובטחונו.

34. במשך תקופה של כארבע שנים, מאז כניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, בשורה ארוכה של גזרי דין קבעו בתי המשפט השלום והמחוזי כי מתחם העונש ההולם בעבירה של פריצה לבית מגורים בלבד ללא עבירות נלוות נע בין 10 חודשי מאסר ועד, לכל הפחות, 24 חודשי מאסר (ר' עפ"ג 32050-04-14; עפ"ג 1369-02-14; עפ"ג 18312-12-13; עפ"ג 21338-11-13; ת"פ 28190-05-12; ת"פ 7177-03-12; ת"פ 47486-01-13; ת"פ 8857-11-13; ת"פ 464-10-11; ת"פ 78-09-13; ת"פ 11683-12-11; ת"פ 48878-03-13). בית המשפט העליון ברע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (ניתן 23.2.14) לא התערב במתחם דומה.

35. בית המשפט העליון אימץ בע"פ 370/14 **בעניין סלפיתי נ' מדינת ישראל** (ניתן 25.8.14) מתחם עונש הולם נמוך יותר בעבירת פריצה לדירה, אולם מתחם זה נקבע בין היתר על רקע העובדה שהתקבל הערעור על בסיס נימוק של אחידות בענישה ביחס לעונשים שנגזרו על שותפים אחרים לאותה עבירה.

36. בית המשפט העליון דן ברע"פ 2423/15 **גולדברג נ' מדינת ישראל** (ניתן 8.4.15) בעבירה של התפרצות למקום מגורים בלבד, ללא עבירה של גניבה, כאשר בית המשפט השלום גזר עונש של 45 ימי מאסר, מטעמי שיקום, וקבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין 6 ל- 30 חודשי מאסר, נוכח הנסיבות הקלות יחסית בהן בוצעה העבירה. בית המשפט המחוזי גזר שישה חודשי מאסר, חלף המאסר שגזר בית משפט השלום ובית המשפט העליון מפי כב' השופטת ברון, קבע כי אין מקום להיעתר לבקשה לרשות ערעור תוך הערה כי עונש זה הוא על הרף הנמוך, בנסיבות המקרה (ר' שם בפסקה 9).

37. גם בית המשפט המחוזי בירושלים דן בעפ"ג 50484-11-14 נג'ם נ' מדינת ישראל (ניתן 26.4.15), בעבירה שבוצעה בנסיבות דומות ולא התערב במתחם שנע בין 12 לבין 24 חודשי מאסר שנקבע על ידי והתייחס בפסקה 8 לייחס בין פסקי הדין של בית המשפט העליון.

38. בית המשפט המחוזי בירושלים דן בעפ"ג 23982-03-15 מימוני נ' מדינת ישראל (ניתן 11.2.16) בערעור על גזר דין שניתן לפניו בת"פ 45369-12-11 ובתיק המצורף ת"פ 48799-12-11, לפיו גזרתי על הנאשם מאסר בפועל למשך עשרה חודשים ומאסר על תנאי בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה. בית המשפט לא התערב בעונש שניתן, 12 חודשי מאסר, ובמתחם של 10 עד 20 חודשי מאסר שנקבע על ידי בתיק העיקרי וכן לא התערב במתחם של 12-24 חודשי מאסר שנקבע על ידי בתיק המצורף, אולם העיר כי בנסיבות ביצוע העבירות בתיקים בהם המערער תכנן את מעשיו ובתיק המצורף אף הצטייד במוט ברזל שבאמצעותו פרץ את דלתות הבית וגרם נזק לרכוש בדירות וכן גנב רכוש בעל ערך רב, כי בית המשפט קמא החמיר מעט ברף התחתון של מתחם הענישה אשר קבע בשני האישומים.

39. אך לאחרונה, בית המשפט העליון דן בע"פ 2844/14 חיים אפללו נ' מדינת ישראל (ניתן 23.5.16) בערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 9.3.14 בת"פ 8236-08-13, במסגרתו נקבע מתחם עונש הנע בין 24-64 חודשי מאסר בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים בנסיבות מחמירות, גניבה, היזק בזדון, החזקת מכשיר פריצה והחזקת סכין שלא כדין. ערעורו של המערער לבית המשפט העליון על גזר הדין בכללו מתחם העונש שנקבע וכן העונש אשר נקבע בתוך המתחם, נדחה בשל פוטנציאל המסוכנות בעבירות אלו.

40. כן, בית המשפט העליון דן לאחרונה ברע"פ 8399/15 אליאב קדוש נ' מדינת ישראל (ניתן 19.5.16) בבקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בע"פ 38477-02-15 במסגרתו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית המשפט השלום בקריית שמונה בת"פ 42770-04-14, במסגרתו נקבע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה והיזק לרכוש במזיד. כן הושתו עליו 12 חודשי מאסר, מאסר מותנה, קנס ופיצוי. בקשתו לערעור נדחתה.

41. במקרה שלפניי נלוו לעבירות ההתפרצות למקום מגורים, עבירות של גניבה, קשירת קשר, החזקת כלי פריצה וכן הסעת תושבי שטחים, כך שהמתחם צריך להיות גבוה יותר, שכן על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין מתחם העונש ההולם אינו נקבע רק בהתחשב בעבירה עצמה ובערכים המוגנים שבבסיס אותה עבירה, אלא אף בנסיבות ביצוע העבירה. במקרה שלפניי מדובר בפריצה שיטתית מאורגנת בחבורה כאשר לכל משתתף חלק מסוים בביצוע העבירה. העבירות בוצעו בתדירות גבוהה יחסית במשך חודש ימים. בהשוואת חלקו של הנאשם בעניינו לבין נאשם 2 ונאשם 3, הנאשם הורשע בביצוע מספר רב של עבירות במסגרת עשרה אישומים ולכן מספר העבירות בהם הורשע רב יותר ממספר העבירות בהם הורשעו נאשם 2 ונאשם 3, כן הנאשם עמד בראש חבורת הפורצים, שכן הוא זה אשר שכר רכבים ששימשו את שרף ובאמצעותם אספו את תושבי השטחים מנקודת האיסוף אל מקומות ביצוע הפשעים, הנאשם יצר קשר עם תושבי השטחים, בכללם נאשמים 2 ו-3, שירה ושרף וקבע איתם מועד לביצוע הפשעים, איתר דירות ריקות מדיירים, תצפת על איזורי מקומות ביצוע הפשעים ווידא כי אין במקום כוחות משטרה או אזרחים וכן חילק את הרכוש הגנוב. כל אלה מצביעים על כך שהנאשם היווה לא רק שותף אלא מי שמשך בחוטים. השתתפות בביצועה של עבירה אינה מחייבת נטילת חלק ב"עשייה הפיזית" של מעשה העבירה ויכולה לבוא לידי ביטוי בתכנון הביצוע ובניהול הפעילות, כאשר המתכנן והמנהל אינו "משדל" או "מסייע" אלא "משתתף בביצוע". לאמור: גם אם הנאשם לא נכנס בעצמו לדירות הוא נטל חלק מהותי בביצוע העבירות והיווה חוליה חשובה ומרכזית לצורך ביצוע עבירות הרכוש: הוא היה המנהיג אשר עמד מאחורי התכנון, הוא שלט על הפעילות

כולה וכן שלט בשותפיו כאשר אלה קיבלו את מרותו ופעלו בהתאם להנחייתו ללא עוררין, יכול היה לעוצרה ובלעדיו לא היתה מתממשת התוכנית. לעומתו, נאשמים 2 ו-3 "רק" נטלו את חלקם בביצוע הפיזי של העבירות, נכנסו לדירות בפועל גרמו נזק משמעותי לדירות כאשר פרצו אליהן וגנבו, מלבד במקרה אחד, רכוש ששווי רב והם נמצאים בתחתית התשתית האירגונית בהשוואה לנאשם כאמור. עוד יש להוסיף לחומרה את העובדה כי העבירה הייתה מתוכננת היטב, ובוצעה תוך שיתוף פעולה של מספר אנשים (חלקם מישראל וחלקם מהשטחים), וכללו גם שכירת רכב מבעוד מועד על-ידי הנאשם, וכן החזקת מכשירי פריצה ברכב השכור. הם נכנסו לדירות כשהם מצוידים בכלי פריצה, ולכן הסיכון למפגש אלים בינם לבין בעלי הדירה היה גבוה, אך לא מומש בפועל. בימ"ש העליון הדגיש לא אחת כי יש להגן על הציבור מפני סיכון זה ולכן יש לראות בחומרה יתרה את עבירת הפריצה לדירה, אשר מעבר לפגיעה ברכושו של אדם ובפרטיותו אף עלולה להוביל לפגיעה בשלמות גופו של אדם.

42. אמנם, ב"כ הנאשם הגיש פסיקה בה נסיבות ביצוע העבירה היו חמורות יותר בהשוואה לנדון, אולם העונש שהושת על הנאשם היה מקל יחסית למעשיו. בעניינו, מטעמי שוויון בענישה בהתחשב בעונשים שנגזרו על שרף, נאשם 2 ונאשם 3, מתחם העונש ההולם והעונש המתאים יהיו הולמים את שנקבע בדינם של שאר הנאשמים.

43. בנסיבות עניינו של הנאשם, אני סבורה כי על מתחם העונש ההולם המתייחס לכלל האירועים נשוא כתב-האישום, להיות **גבוה** יותר מהמתחמים שנקבעו עבור שרף, נאשם 2 ונאשם 3. לכך שתי סיבות מרכזיות: ראשית, מתחם העונש ההולם לגבי מכלול המסכת העובדתית נשוא כתב-האישום, מתייחס לא רק לעבירות הרכוש, אלא גם לעבירה של הסעת שב"ח. כן הנאשם הינו ראש "החבורה" כאמור ומספר העבירות אשר הורשע בהן רב יותר מזה שהורשעו בהן נאשמים 2 ו-3.

44. בנסיבות אלה ומטעמי שוויון בענישה, ובהתחשב בחלקו של כל אחד מהנאשמים, אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם בגין מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם ונסיבות ביצועו נע מ- 6.5 ועד 13 שנות מאסר בפועל.**

העונש המתאים

45. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא' לחוק).

46. הנאשם איננו צעיר, הוא אב לילד, מצוי בזוגיות ורוצה לשוב ולחיות עם במי משפחתו לרבות אמו המבוגרת. הנאשם שהה במעצר מיום 23.2.14 וידוע כי תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר.

47. מאידך, עיון בעברו הפלילי של הנאשם מלמד כי לנאשם שש הרשעות קודמות בעבירות של צייד חיות בר מוגנת, החזקת סכין, שוד, גניבה, עבירות סמים, אלימות, אימים שבגין נדון לחמישה עונשי מאסר כאשר ריצה בסך הכל למעלה מ-17 שנות מאסר. עוד ניתן ללמוד מכך כי על אף שנדון לעונש מאסר לשמונה שנים בת.פ. 1008/2005 בשל עבירות שוד וגניבה, עם שחרורו מהמאסר, הוא שב לסורו וביצע את העבירות שלפני. כך שלמרות שהנאשם ריצה בעבר עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, הוא לא נרתע מלשוב ולבצע עבירות פליליות חמורות. נוסף לכל זאת, הנאשם ביצע את העבירות שעה שהיה אסיר ברישיון. עוד עולה מהבקשה לביטול שחרור על תנאי, בשל הפרת תנאי השחרור, כי זו הפעם השניה בה הנאשם ביצע עבירות שעה שהיה אסיר ברישיון- ביום 26.9.04 שוחרר הנאשם שחרור מוקדם ממאסרו השני ובמהלך תקופת התנאי, ביצע הנאשם עבירות שוד וביום 30.7.06 הופקע רישיונו (ת/2). אוסיף ואומר כי הנאשם בחר לנהל את משפטו עד תום, כאשר במסגרת משפטו נשמעו מספר רב יחסית של עדים. אמנם, כפירה באשמה וניהול משפט על-ידי נאשם, אינם נזקפים לחובתו, בוודאי לאחר שזוכה

משלושה אישומים. עם זאת, ברי כי לא ניתן להקל עם הנאשם ביחס למי שנטל אחריות, חסך במשאבים ציבוריים ועשה מאמץ לחזור למוטב. מה גם שהנאשם יכול היה לצמצם את יריעת המחלוקת באופן משמעותי, לחסוך זמן שיפוטי ובמשאבים שהשקיעה המאשימה בקבלת חוות דעת המומחים ובעדותם.

48. אשר לטענה כי הנאשם במעצר מיום 23.2.14 אשר הוארך על ידי המדינה שש פעמים, אציין כי חלוף הזמן ברובו הוא בעטיו של הנאשם, נוכח הודעות סותרות בדבר חילופי ייצוג וכן בשל הזמן הממושך שעבר עד לקבלת תשובתו לכתב האישום, כאשר התיק כבר נקבע להוכחות. אכן בעטייה של המאשימה חלפו מספר חודשים עד לקבלת חוות דעת בעניין האיכונים, אולם ההגנה לא הביאה חוות דעת מומחה על האיכונים מטעם למרות הצהרתם, ולכן ניתן היה לחסוך זמן זה לו היה ב"כ הנאשם מוותר על קבלת חוות הדעת, שממילא לא חלק עליהן באמצעות עדים מטעמו. כך שחלוף הזמן והמצאותו של הנאשם בזמן זה בתנאי מעצר, נבעו מהתנהלותו ואין לו להלין אלא על עצמו.

49. ריבוי העבירות, העובדה שביצוען היה בתמורה לבצע כסף, וכן עברו הפלילי של הנאשם, מלמדים שיש צורך לתת דגש הצורך בהגנה על הציבור מפניו, שכן קיים סיכוי גבוה כי הנאשם ישוב לסורו.

50. לפיכך החלטתי להטיל על הנאשם עונש ברף האמצעי של המתחם וזאת בהתחשב מחד בצורך בהרתעת הנאשם, בהרתעת הרבים וצורך להגן על הציבור מפניו, ומאידך התחשבתי בגילו של הנאשם ובנסיבותיו האישיות. בהקשר זה יוער כי לא מצאתי כי יש להטיל על הנאשם עונש דומה לעונש שהושת על שרף, שכן שרף שיתף פעולה עם הרשויות עוד משלב החקירה והוביל לחשיפתה של כל החבורה, בעוד שהנאשם הכחיש את המעשים, וכן לנאשם עבר פלילי מכביד.

האם יש לנכות את ימי המעצר מהעונש שיושת על הנאשם

51. טרם גזירת הדין בעניינו של הנאשם, אתייחס לטיעוני הצדדים ביחס לניכוי ימי מעצרו של הנאשם מהתקופה בה הוא היה אסיר ברישיון בתיק אחר. הנאשם נעצר בתיק זה ביום 23.2.14 ובמקביל החל לרצות מאסר בגין רישיון שהופקע החל מיום 13.5.14. המחלוקת בעניינו היא האם ניתן לנכות את ימי המעצר של הנאשם בגין התקופה בה הוא היה אסיר ברישיון, מהעונש אשר יושת עליו בתיק זה.

אמנם הנאשם היה עצור בתיק זה באופן שחפף את המאסר אותו ריצה בגין הפקעת רישיונו. אכן, שלילת חרותו של הנאשם במהלך תקופת מעצרו נגרמה בעקבות עבירות שביצע בתיק זה, אך ניכוי ימי מעצרו בתיק זה יגרמו הלכה למעשה לחפיפה של המאסר בתיק דנן לבין המאסר אותו ריצה בתיק אחר-תיק השוד שהנאשם משלים את ריצוי מאסרו לאחר שרישיונו הופקע בשל הפרת תנאי הרישיון. העובדה שהנאשם ביצע את העבירות בתיק הנדון במהלך תקופת רישיון מוכיחה כי הנאשם לא ירא מלהמשיך לבצע עבירות בתקופה זו גם בפעם השנייה לאחר שהורשע בביצוע עבירת שוד בזמן הפקעת רישיון, הרישיון הופקע בשל נסיבות אחרות ולא בשל תיק זה, התארכות ההליך, כך שימי המעצר החופפים יהיו לתקופה משמעותית היא בעטיו של הנאשם, ועל כן לא מצאתי נימוק לנכות ימי מעצר אלה. יחד עם זאת מצאתי להקל עם הנאשם, כך שהתקופה שנותרה לו עד לסיום ריצוי עונש הרישיון שהופקע, תרוצה בחופף לעונש שיגזר עליו היום ולא במצטבר. לפיכך החלטתי כי השתת עונש מאסר על הנאשם תהא מבלי שינוכו ממנו ימי המעצר, אשר ריצה עת שהיה אסיר ברישיון.

52. בהקשר זה יוער כי בע"פ 1707/08 אלי אריש נ' מדינת ישראל (להלן: "אריש") נקבעו שיקולים נוספים המצדיקים הטלת עונשים נוספים:

"בפסיקתו של בית-משפט זה הותוו שני סוגים של שיקולים המצדיקים [הטלת עונשים מצטברים]. השיקול הראשון עוסק בזיקתן של העבירות בהן הורשע הנאשם זו לזו. ככל שזיקתן של העבירות הדוקה יותר, וככל שהן שלובות זו בזו, ונובעות מתרחיש עובדתי משותף או מתכנית עבריינית אחת - כך קטנה הנטייה להטיל ענישה מצטברת... שיקול שני עוסק במהותן של העבירות..." (ע"פ 7075/03 אלון נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 2.8.06), ההדגשה הוספה - א"ר).

53. בעניינו, אין זיקה בין העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק זה לבין העבירות בתיק בו הופקע רישונו. אומנם ידוע הוא כי תנאיו של עצור טובים פחות מתנאיו של אסיר, אולם לא די בנימוק זה כאשר שאר הנימוקים מטים את הכף לחובתו של הנאשם. כפי שצוין כב' השופט רובינשטיין בע"פ אריש:

"ואמנם, תנאיו של עצור טובים פחות מתנאיו של אסיר, בעיקר באשר לאפשרות לצאת לחופשה, אך לא רק בכך; ברם, אינה דומה "הרעת תנאים" זו למעצרו של אדם, שאלמלא מעצרו היה מהלך חופשי - והיא הסיטואציה בה מנוכה בדרך כלל תקופת מעצר ממניין העונש. הרעת התנאים אינה מצדיקה - כשלעצמה - ניכוי של התקופה הרלבנטית (השוו ע"פ 3919/92 כהן נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 1.3.94); ע"פ 4506/98 שטרנהיים נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 3.11.98); ע"פ 4226/99 מדינת ישראל נ' גוהרי ([פורסם בנבו], 20.1.2000)"

54. אך לאחרונה שב וחזר בית המשפט העליון בע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20.4.16) על כך שניכוי ימי מעצר היא איננה זכות הקנויה בחוק אלא נוהג שהשתרש, כפי שצוין בע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.16):

"בדין הישראלי אין הוראת חוק המחייבת את בית המשפט לנכות את ימי מעצרו של נאשם שהורשע בעבירה, מתקופת המאסר שהוטלה עליו בגזר הדין. ברירת המחדל הסטוטורית בסוגיית ניכוי ימי המעצר מופיעה בסעיף 43 לחוק העונשין, אשר קובע כי "מי שנידון למאסר תיחשב תקופת מאסרו מיום גזר הדין, אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת". חרף האמור, כבר בשנותיה הראשונות של המדינה התפתחה פרקטיקה שיפוטית של התחשבות בתקופת המעצר בעת גזירת העונש (ראו: ע"פ 13/53 ביטון נ' היועץ המשפטי, פ"ד ז 463 (1953)). ברבות השנים, הפך הנוהג המושרש להלכה פסוקה, המחייבת את הערכאה הדיונית לקחת בחשבון, בין מניין שיקוליה בעת גזירת הדין, את התקופה בה שהה הנאשם במעצר (ראו למשל: רע"ב 4865/04 מדינת ישראל נ' סויסה, פ"ד ס(2) 57, פסקה 6 (2006)). אמנם, הודגש לא אחת כי לנאשם אין זכות קנויה לניכוי ימי מעצרו, וכי מדובר רק באחד משיקולי הענישה הנלקחים בחשבון על ידי בתי המשפט בעת גזירת העונש (ראו: רע"פ 7584/14 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (2.12.2015); ע"פ 5529/12 אוהב ציון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (9.11.2014); יניב ואקי, רותי קמיני ויורם רבין "עונש המאסר - תכליות, מגמות והלכות" הפרקליט נג(1) 1, 22-20 (2014)), אך בנוסף הוטעם כי "ככלל, ראוי שהתקופה בה שוהה נאשם במעצר עד

להרשעתו וגזירת דינו ינוכו מעונש המאסר הסופי, על מנת להימנע מכפל ענישה. רק במקרים חריגים תהיה הצדקה שלא לנכות את תקופת המעצר מעונש המאסר" (ראו: ע"פ 5760/14 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 22 (3.6.2015) (ההדגשה במקור - ס.ג'); וראו גם: ע"פ 4152/13 ישראלי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (13.8.2014) (להלן: עניין ישראלי)).

מצאתי כי מקרה זה הוא בגדר חריג, שאין הצדקה כי ינוכו ימי המעצר בהם היה הנאשם אסיר.

55. אשר על כן החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים כדלהלן:

- א. 9 שנות מאסר אשר ירצו **מהיום**, בניכוי ימי מעצרו בין התאריכים 12.5.14 - 23.2.14.
- ב. 12 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירת רכוש מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירת רכוש מסוג עוון או עבירה על חוק הכניסה לישראל.
- ד. פיצוי לכל אחד מהמתלוננים בסך ₪2,000. אשר למתלוננת באישום 5, מאחר שלא נגנב דבר מהדירה, אך נגרם נזק לדירה עצמה, הפיצוי יעמוד על סך ₪1,000.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי על פסק דין זה בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א תמוז תשע"ו, 27 יולי 2016, בנוכחות ב"כ הצדדים והנאשם.